

א) שבועות לג: בכורות
מנח, ט) קדושין כג: כ"ט, ז.
לעיל ספ: טמ, א) כ"ז ע"ו:
[ומספחה דכ"ב כ"ב, כ"ב]
ד) [דברים י"ג, ט) (ד"ה)
היבא, ו) עין רש"י, א) כ"ז ע"ז
קמח.

רבינו חננאל

איכא דאמרי אמרי
נהרדעאי לא כתבינן
אורכתא אמטלטלי
דכפריה, אמ' ליה רב אשי
לאמימר מאי טעמא אמ'
ליה מדר' יוחנן דאמ' גול
ולא נתיאשו הבעלים
שניהם אין יכולים
להקריש זה לפי שאינו
שלו וזה לפי שאינו
ברשותו ולא אשכחן
פלוגתא עליוהו המשיב
שפתיהו, ויש מי שגורס
אמטלטלי דכפריה
אפקדנא וסבר דלא
כתבינן אורכתא לא
[אפקדנא דקמא כל היכא
פיקדנא כל היכא
איתיה] ברשותא דמריה
איתיה, וליתא למיזר
בפקדון דאינו [ברשותו.
ושמועה זו בפרק שבועות]
הנדרות בענין המשביע
לעדים אם לא תבוא
ותיערו שיש לפלוני [מנה]
אצל פלוני, ואוקמינן
הדאמי עד שישמענו מפי
החובע ומוקים לה שמואל
בבא בהרשאה, ואמרי
נהרדעי לא כתבינן
אורכתא, הני מילי היכא
דכפריה היכא דלא כפריה
כתבינן, וכמוהו עור בפק'
יש כבוד להחלה, וכיון
דליכא מאן דרדיי ליה, לא
האז דנהרדעאי ולא לאה
דר' יוחנן, ורב אשי
ואמימר דאינון בתראי
מוקמי לה כר' יוחנן, שמע
מינה דהילכתא הכי, וכל
דאשכחן בתלמוד בנן
מעשה דרב פפא דאקני
לוויי דהוה ליה בי הוואי
לרב שמאל בר אהא
וכיעוצו בו במה דלא
כפריה הוא כדאיתמר
בהרי"א, אבל או כפריה לא
איתבריא בשמעתא
דכתבינן אורכתא עליה.
והא דנהגו למכתב
אורכתא אפילו אמטלטלי
דכפריה לא ידעין מנין
ועל זה טמכו הומיא
אורכתא עליה הרי"א.
ואמרי נהרדעאי כל
אורכתא דלא כתיב בהויל
דון זכי ואפיק לנפשי לית
בה משמא, מאי טעמא,
דיכל למומר ליה לאו,
בעל דברים דרדיי ואל, אמר
אבי או כתיב בה לחצה
לשליש ולרביעי מינו
דמישתיי דינא לפלגא
משתיי נמי לברלא, וכיון
דאמימר ורב אשי מפרשי
אליבא דנהרדעי שמע
מינה הילכתא כותיהו נמי
בבא, ואסיקנא, שליחו
שויה, מתני, גב על פי
שנים וטבל ומכר לאו
פרהא על פי שנים
אחרים משלם תשלומי ד'
וה' וכו', למנא מתני
דלא כר' עקיבא דאי ר'
עקיבא הא אמ' על פי
שנים יקום דבר, דבר ולא
חצי דבר, דתניא, אמ' ר'
יוסי שיהלך אבא הלפתא
אצל ר' יוחנן בן גוריון
ללמוד תורה וכו'.

מרוכה פרק שביעי בבא קמא

ע.

עין משפט
נר מצוה

סא א מיי פ"ג מהל'
שלוחן ו' ו' עינין
בשבת וצמימ סמך עשין
פכ טו"מ"ו וי"ע קר קב
ספיף א רב אלפס כאל
זכר' הגוזל עדים דף מ"ח:
סו ב ג מיי שם הל' א
סמך שם טו"ע"ט ח"מ
סר קב ספיף ד:
סז ד מיי שם הל' ב
טו"ע"ט שם ספיף ה:
סח ה מיי שם הל' א
טו"ע"ט שם ספיף ו:
סט ו מיי שם טו"ע"ט שם
בג"ה:
ע ז מיי פ"א מהלכות
גידה פ"ב ו' פ"ג
הל' ז טו"מ"ט סר שג:
עא ח מיי שם פ"ג הל'
טו"מ"ט שם:
עב ט מיי שם הל' ב טור
ח"מ שם:
עג י ב מיי שם פ"ב הל'
ו טו"מ"ט שם:
עד ל מ ב מיי שם הל'
ט טו"מ"ט שם:

הגהות הב"ח

א) גב' למתפס פלגא
(והלכתא שליח שיהי,
חל"מ י"ב עין בלש"י
כמז דלא גביר' ליה:
ב) תוס' ד"ה כמס' וכו'
כסתם משנה דירחידיה:
ג) ד"ה אמטלטלין וכו'
טעמא דמשמע אבי
עליכס: ד) ב"א ד"ה
היכא דכפריה אצל:

גליון הש"ס

גב' והלכתא שליח שיהי,
עין כ"ב דף קמ ע"א תוס'
ד"ה מדרש: תוס' ד"ה
בב"ד:
ונתאבלו המעות דאין בנו
פירי, ועין כ"ב דף קמ
ע"א ומסופת ד"ה מדרש:

מוסף רש"י

אורכתא כרש"ה, ולשוין
שולטת הוא כמו (כ"ב)
קמח: בשנת פלוני אורכין
שלוחן, אף כאלן אורכתא
השלטה שהשלטן על בעל
דיו למוצו (שבועות ג:),
אמטלטלי לפי שאינו
ענין והעדים מעדין על
מה שכתבו סמכת שיש לי
גיד פלוני קר וקר (טו)
הואיל ואין צעין מוחי
שקרא, שמה אין בדו
משל לו ולו ומימי סהדי
אשקריה (בבב"ד טו),
דכפריה שכבר נשמע
שהנמע שקין דהשפת
מוחי שמתעלם על
מ"ש זה שקל לי בד'
פלוני קר וקר (שבועות
ג:), אבא הלפתא אבי
תלפתא, דר' יוסי סמך
הי"ו ר' יוסי בן תלפתא
(רש"י ב"ב י:).

אורכתא. הרשאה: משום דר' יוחנן. דהואיל ואינו צרשות הצעלים
אינו יכול להקנותו לשליח הלכך אם אצל יכול לחזור ולתצוה מיד
הנאמן: דכפריה. אם מציעה מפקיד לנאמן צביה דין וספר צו:
דמיחוי. דחמתין אשיקרא דיהיב ליה לשליח מידי דליה ליה גבי
האיך: דאמר ליה האיך. נאמן
לשליח לאו בעל דברים דרדיי את:
ואי ככז בה לחצה ולשליש. דון
וזכי לנפשי והמותר שלי: מיגו
דמשפעי. נאמן דינא צהדי שליח
אפלגא על כרמיה דלא מלי למימר
ליה לאו בעל דברים דרדיי את משמע
אכולה: ואי ספס. שליח משל נאמן:
לא מפקינן מיניה. אף על גב דלא
כתיב ביה אפיק לנפשי. ל"א ולי תפס
שליח ממון שהוילא ועיכבו לעצמו
לא מפקינן מיניה כך מלאכי כמזכ
במשניות הגאונים וזה עיקר: רז
אשי פליג עליה דלמיימר: כיון דכתיב
קבילת עלאי. אלמא שליח שיהי
הלכך אי תפיס מפקינן מיניה. וללישנא
קמא נמי אי תפס משל נאמן מפקינן
מיניה דהא שליח בעלמא הוא והוי
כמופס לבעל חוב: למיפס פלגא.

כסתם יחידאה לא אמר א) אמרי נהרדעי לא
כתבינן אורכתא אמטלטלי אמר רב אשי
לאמימר מאי טעמא אמר ליה משום דרבי
יוחנן ד"א"ר יוחנן גול ולא נתיאשו הבעלים
שניהם אינן יכולין להקריש זה לפי שאינו
שלו וזה לפי שאינו ברשותו איכא דאמרי
אמרי נהרדעי "לא כתבינן אורכתא אמטלטלי
דכפריה טעמא דכפריה דמיחוי כשיקרא
אבל לא כפריה כתיב ביה וזל דון וזכי ואפיק
אורכתא דלא כתיב ביה זל דון וזכי ואפיק
לנפשי לית ביה משמא מ"ט משום דא"ל
האיך לאו בעל דברים דרדיי את אמר אב"י
הוא כתיב ביה לחצה לשליש ולרביעי
מיגו דמשמע דינא אפלגא משמע דינא
אכולה אמר אמרימר אי תפס לא מפקינן
מיניה רב אשי אמר "כיון דכתביה ליה כל
דמתעני מן דינא קבילת עלי שליח שויה
ואיכא דאמר שותפא שויה למאי נפקא מינה
למיתפס פלגא ב) וי והלכתא שליח שויה:
מ"ג ע"פ שנים ומבא ומכר על פיהם
או על פי שנים אחרים משלם תשלומי
ארבעה וחמשה ג) גב ומכר בשבת גב
ומכר לע"ז ג) גב ומבא ביום הכפורים
ג) גב משל אביו ומבא ומכר ואח"כ מת
אביו ג) גב ומבא ואחר כך הקדיש משלם
תשלומי ארבעה וחמשה ג) גב ומבא
לרפואה או לכלבים השוחט וגמצאת
טריפה השוחט חולין בעזרה משלם
תשלומי ארבעה וחמשה רבי שמעון פוטר
בשני אלו: ג) לימא מתניתין דלא כרבי
עקיבא דאי ר' עקיבא האמר דבר ולא חצי
דבר דתניא א) אמר רבי יוסי כשהלך אבא
חלפתא אצל ר' יוחנן בן גוריון לכמוד תורה
ואמרי לה רבי יוחנן בן גוריון אצל אבא
חלפתא

נהגו לכתוב אורכתא אפילו אמטלטלי דכפריה וטעמא לא ידענא ור"מ מפרש דטעמא דהלכתא כלישנא בתרא דסוגיא דגמרא כוותיה
דשבועות (דף לג: וס"ה) דייק טעמא דמשמע א) עליכס דליש פלוני כהן הוא הא מנה לפלוני זיד פלוני חייבין והא קתני סיפא עד
ששמעו מפי התוצע אמר שמואל צבא כהרשאה והא אמרי נהרדעי לא כתבינן אורכתא אמטלטלי הני מילי וי) דכפריה אצל לא כפריה
כתבינן וכן בפרק יש צבור (בכורות דף טע). וכיון דהלכתא כלישנא בתרא אם כן אפילו כפריה כתבינן דהא לישנא בתרא מפרש טעמא
דלא כתבינן אמטלטלין דכפריה משום דמיחוי כשיקרא ולמיחוי כשיקרא לא חיישינן כדמסקי בהכותב (כמות דף פה). ובפרק כל הגט
(גיטין דף טו:) דלימא לרזב פפי דאמר האי אשתא דייני דמיכתבא קמני לסקהדו סהדי אחתימות ידיהו פקולה משום דמיחוי כשיקרא
וא"ת כיון דלא חיישינן למיחוי כשיקרא אם כן אשתא דייני דמיכתבא קמני לסקהדו סהדי אחתימות ידיהו פקולה משום דמיחוי כשיקרא
למימר ליתא וי"ל דאורחא דגמרא למיפך מנימלא א"ע"ג דלימא דכפרי ב' דכתבות (דף כ"ג): נמי פריך מנהרדעי דאמרי לא כתבינן הוה ליה
הונא וחור בה מחמת זה ומגיה דברים א"ע"ג דאמר בהכותב (כמות ד' פה). דלימא ומיהו לפי המפרש הם דהא דקאמר ליתא לא קאי
ארב פפי אלא כלומר ליתא לקושיא דאין קושיא דכקיים שטרות דוקא חיישינן למיחוי כשיקרא דבית דין אצל בשאר מילי לא מדרב נחמן
או אין זה ראייה משום דפריך מדרב פפי וא"ת וללישנא קמא דנהרדעי מאי הוה משני אמתימין דשבועות ודכורות ומיהו אמתימין
דשבועות מלי לאוקמי ו) בפרק קמא וכו"מ"ד שצדעין אצל כההיא דכורות דאייבי צדעין צבור ליכא לאוקמי כמ"ד פודין בפרק קמא דהא
קתני בההיא משנה דאין פודין ויש לומר דאיכא לאוקמינה שהאחד חייב להצירו ושאל מדרבי נתן אי נמי שנתן לו בנעמד שלשתן ומיהו
בההיא דכורות כריך לרדקדק אם יכול ליתן בנעמד שלשתן כיון דהוא עצמו לא היה יכול להוציא מידו כמו שבכתוב אין יכולה ליתן
בנעמד שלשתן כיון דלא ימנה לנצות מחיים כמו שפורש בההוא (לקמן ד' פט). ואין לתמוה על מה שאנו נוהגין לכתוב הרשאה אפי'
בנלוה א"ע"פ שאין אדם יכול להקנות הלוואה להצירו בנעמד כמו שנתן (כ"ב ד' קמח). שדוחק לנלוה להלוואה לפלוני איתא צבירא ולא
מלי לאשכוחי אלא הואיל וירש יורשה אי נמי בנעמד שלשתן משמע דשום ענין לא מלי מקני ליה דכיון דק"ל כאיכא דאמרי ולהך לישנא
אמטלטלין דגוילה נמי כתבינן אורכתא א"ע"פ שאין יכול להקנותו כמו שאין יכול להקדיש דקיימא לן כרבי יוחנן דגול ולא נתיאשו הצעלים
שניהם אין יכולין להקדיש כדמשמע בפ"ק ד"מ" (ד' ו' ע"ט) דפריך מיניה לרז ומשמע נמי הם דקבר סתמא דגמרא דהא המסותא
מטלטלין לא היה נגזל יכול להקדיש ה"ה הלוואה א"ע"פ שאין יכול להקנותה כתבינן הרשאה וטעמא דלחאי לישנא מפקינן דשליח שויה
ועשו תקנה לענין שליחות כאילו היה קונה קנין גמור ויש סמך למנהג בהגוזל (בתרא) (לקמן ד' קד): דרב פפא הוה מסיק זווי צי חוחאי
אקניניה לרז שמואל בר יהודה אגב אסיפא צבימא כי אחא נפק לאפיה עד תווך ומסיק משמע לון הלוואה ויש לדקוק דמסיק
בניסקא מיירי שלא ניתן להלוואה ועוד דההוא (כ"ב ד' מו). ובהמור את הספינה (כ"ב ד' עו): ל"ג ומסיק אלא הוה ליה זווי צי חוחאי
בכל הספרים ואין לדקדק מההיא דכורות (ד' מ"ט). גבי פדיון הבן שיכול להרשות א"ע"פ שניתן לכהן ע"מ להוציא דלא מסקי
אדעתיהו שימות תוך שלשים אלמא יכול להרשות בנלוה דהתם ע"כ לאו ע"מ להוציא נתנו לו דקיימא לן כשמואל דאמר התם
בסמך להיהא שמעתא (ס) פדורה בנו בתוך שלשים * ונחלכו המעות דאין בנו פדוי:

סא א מיי פ"ג מהל'
שלוחן ו' ו' עינין
בשבת וצמימ סמך עשין
פכ טו"מ"ו וי"ע קר קב
ספיף א רב אלפס כאל
זכר' הגוזל עדים דף מ"ח:
סו ב ג מיי שם הל' א
סמך שם טו"ע"ט ח"מ
סר קב ספיף ד:
סז ד מיי שם הל' ב
טו"ע"ט שם ספיף ה:
סח ה מיי שם הל' א
טו"ע"ט שם ספיף ו:
סט ו מיי שם טו"ע"ט שם
בג"ה:
ע ז מיי פ"א מהלכות
גידה פ"ב ו' פ"ג
הל' ז טו"מ"ט סר שג:
עא ח מיי שם פ"ג הל'
טו"מ"ט שם:
עב ט מיי שם הל' ב טור
ח"מ שם:
עג י ב מיי שם פ"ב הל'
ו טו"מ"ט שם:
עד ל מ ב מיי שם הל'
ט טו"מ"ט שם: